

Květná neděle

Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou
Václav Šustr, jáhen

Květná neděle

Drazí bratři a sestry,

Květnou nedělí vstupujeme do Svatého týdne a již za týden se budeme radovat z Kristova zmrtvýchvstání. Ale nepředbíhejme. V dnešní mši svaté zaznívají dvě evangelia. To první připomíná Kristův slavný vjezd do Jeruzaléma, který se nese v radostném duchu. Ovšem všechna ostatní čtení nás už ale připravují na události utrpení. V prvním čtení zaznívá Izaiášův zpěv Hospodinova trpícího služebníka. Žalm vyslovuje proroctví o utrpení, které se naplňuje na Golgotě. Ve druhém čtení svatý Pavel píše hymnus o Kristově poslušnosti, která vede až ke smrti na kříži. A v druhém evangeliu jsou nám předkládány Markovy pašije.

Antifona při slavnostním vstupu – Mt 21,9

Hosana synu Davidovu! Požehnaný ten, který přichází ve jménu Hospodinově! Král izraelský!
Hosana na výsostech!

Antifona při slavnostním vstupu – Mt 21,9

Hosana synu Davidovu! Požehnaný ten, který přichází ve jménu Hospodinově! Král izraelský!
Hosana na výsostech!

Za normálních okolností se na začátku mše svaté na Květnou neděli dělá průvod, při kterém se zpívá tato antifona. Jsou to stejná slova, která zazněla při Ježíšově slavném vjezdu do Jeruzaléma. A podobný text zaznívá také během každé mše svaté ve zpěvu “Sanctus”. Tím se nám všechny tyto události propojují.

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal (Ježíš) dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. A kdyby se vás někdo zeptal: `Co to děláte?`, řekněte: `Pán ho potřebuje a hned ho sem zase pošle nazpátek.`“, (Učedníci) odešli a našli oslátko uvázané u dveří venku na rozcestí a odvázáli ho. Někteří z těch, kteří tam stáli, se jich ptali: „Co to děláte, že to oslátko odvazujete?“ Odpověděli jim tak, jak to řekl Ježíš, a oni je nechali. Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. Mnoho (lidí) prostíralo na cestu pláště, jiní zase větvičky, které nařezali na polích. Ti, kdo šli před ním i za ním, volali: „Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal (Ježíš) dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte.

se vás někdo nazpátek!„ (U

Někteří z těch

jim tak, jak to

on se na ně p

polích. Ti, kdo

Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“

V průběhu celého Markova evangelia si Ježíš uchovává “mesiášské tajemství” o své osobě. Skoro vždy, když někdo upozorní na jeho velikost a Božství, mu o tom Ježíš zakáže mluvit. A nyní, při svém vjezdu do Jeruzaléma, je to on sám, kdo povzbudil davy svými gesty k vyznání jeho mesiášského poslání. Čím blíže je kříž, tím více se odhaluje, jakým typem Mesiáše Kristus je, a proto již není potřeba mlčet.

A kdyby

se pošle

ázali ho.

pověděli

pláště a

řezali na

řezali na

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal (Ježíš) dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, které je před vámi, a hned, jak do ní vjdete,

naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě nesedě se vás někdo zeptá: „Co to hledáte?“ Řekněte: „Pán nazpátek

Někteří z jim tak, j on se na polích. T Požehnané království našeho otce Davida, které přic

Betfage a Betánie byly dvě vesnice nedaleko Jeruzaléma. V Betánii žili sourozenci Lazar, Marie a Marta, u kterých, jak víme z evangelii, Pán Ježíš rád pobýval.

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal (Ježíš) dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. A kdyby se vás někdo zeptal: ‘Co to děláte?’, řekněte: ‘Pán ho potřebuje a hned ho sem zase pošle nazpátek.’” (Učedníci) odešli a našli oslátka přivázaná u dveří venku na rozcestí a odvázáli ho.

Někteří z těch učedníků se ptali Ježíše: „Na kterém ještě neseděl žádný člověk? Oslátko odvážíte?“ Odpověděli jim tak, jak je psáno: „Vesnice, která je před vámi, přehodili přes ně své pláště a odváží ho. Když se na něm posadil, řekli: ‘Pán požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!’“

“Na kterém ještě neseděl žádný člověk”: k úkonům posvátným a slavnostním se brala zvířata, kterých ještě nebylo použito k tahu nebo k jiné lidské potřebě.

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slov

Nevím, jak vy se na to díváte, ale mě osobně nepokořuje uznat, že jsem v očích Pána osel:

Když

Byl jsem před tebou podobný němé tváři. Já však chci stále být u tebe: uchopils mě za pravici (Žl 73), povedeš mě za ohlávku. Přemýšlejte, jaké má takový osel vlastnosti, i když je jejich dnes už tak málo. (sv. Josemaría Escrivá, *Jít s Kristem*, 181)

učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi. Když do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. **A kdyby se vás někdo zeptal: 'Co to děláte?', řekněte: 'Pán ho potřebuje a hned ho sem zase pošle nazpátek.'**„ (Učedníci) odešli a našli oslátko uvázané u dvéřek na rozcestí a odvázáli ho. Někteří z těch, kteří tam stáli, se jich ptali: „Co to děláte?“ Odpověděli:

Nepředstavujte si ovšem osla starého, tvrdohlavého a pomstychtivého, který se umí pomstít zrádným kopancem, představte si mladého oslíka s ušima napnutýma jako tykadla, nenáročného na jídlo a těžce pracujícího, energicky a vesele klusajícího. Jsou jistě stovky zvířat krásnějších, schopnějších a neústupnějších. Kristus si však zvolil osla, aby se na něm ukázal jako král před lidmi, kteří mu provolávali slávu, protože nechce mít nic společného s vypočítavou prohnaností, s bezcitností chladných srdcí, s okázalou, ale prázdnou krásou. Náš Pán si váží radosti mladého srdce, prostého kroku, upřímného hlasu, čistých očí, sluchu pozorného k jeho slovům lásky. Tak kraluje v duši. (*tamtéž*)

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal (Ježíš) dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. A kdyby se vás někdo zeptal: `Co to děláte?`, řekněte: `Pán ho potřebuje a hned ho sem zase pošle nazpátek.`„ (Učedníci) odešli a našli oslátko uvázané u dveří venku na rozcestí a odvázáli ho. Někteří z těch, kteří tam stáli, se jich ptali: „Co to děláte, že to oslátko odvazujete?“ Odpověděli jim tak, jak to řekl Ježíš, a oni je nechali. Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. (11,7) Prostíralo na cestu pláště, jiní zase větvičky, které našli na polích.

Požehnaný

Všechno se stalo tak, jak Ježíš předpověděl. Více než na Ježíšovu předpověď, chce svatý Marek upozornit na fakt, že Ježíš se rozhodl, aby se tak stalo. Vyzývání Ježíše jako Mesiáše není výmyslem davů, ale reakcí na Ježíšova znamení.

Páně!

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal (Ježíš) dva ze svých učedníků napřed a řekl jim: „Jděte do té vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk. Odvažte ho a přiveďte. A kdyby se vás někdo zeptal: `Co to děláte?`, odpovídejte: `To se dělávalo při triumfálních vjezdech krále do města.`“ (Učedníci) odešli a našli oslátko, přivázali ho k rozcestí a odvázáli ho. Někteří z těch, kteří tam stáli, se jich ptali: „Co to děláte, z čeho oslátko odvázáte?“ Odpověděli jim tak, jak to řekl Ježíš, a oni je nechali. Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. **Mnoho (lidí) prostíralo na cestu pláště, jiní zase větvičky, které nařezali na polích.** Ti, kdo šli před ním i za ním, volali: „Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal (Ježíš) dva ze svých učedníků napřed a řekl: „Jděte do vsi před vámi a tam najděte osla přivázaného a osla, který je s ním. Když ho a přived’te. A kdyby někdo řekl: ‘Co děláte to?’ řekněte mu: ‘Pán je sem zase pošle.’“ (Učedníci) ošli a našli osla a osla přivázali. Rozcestí a odvázáli ho. Když ho odvázuje, řekněte: ‘Odvazujete?’ Odpověděli jim tak, jak to řekl Ježíš, a oni je nechali. Přivedli osla a Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. Mnoho (lidí) prostíralo na cestu pláště, jiní zase větvičky, které nařezali na polích. **Ti, kdo šli před ním i za ním, volali: „Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“**

Evangelista zde cituje žalm 118.

“Hosana” bylo volání při náboženských a jiných průvodech, asi jako naše “sláva!”.

“Ve jménu Páně” je prosba o požehnání Boží pro toho, “který přichází” jako očekávaný Mesiáš.

Evangelium při slavnostním vstupu – Mk 11,1-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betánii u Olivové hory, poslal (Ježíš) dva ze svých učedníků napřed a řekl: „Nad tím městem najdte osla přivázaného a sedláckého, jak do ní vejdete, a přiveďte ho. A kdyby tam nebyl osel, tak i mlaďouška. A když se vás někdo zeptá, řekněte: „Tento osel sem zase pošle svého pána, a přived’te.“ A když přivedete osla, tak od něj odvázejte jeho sedlo a přiveďte ho. A když se vás někdo zeptá, řekněte: „Tato mlaďouška sem zase pošle svého pána, a přiveďte.“ Odpověděli jim tak, jak to řekl Ježíš, a oni je našli. Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně své pláště a on se na ně posadil. Mnoho (lidí) přehodilo na cestu pláště, jiní zase větvičky, které nařezali na polích. Ti, kdo šli před ním i za ním, volali: „Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!“

“Království našeho otce Davida”: židé věřili, že přijde čas, kdy Bůh zničí jejich nepřátele a zřídí svou přímou vládu nad světem. Při Ježíšově slavném vjezdu do Jeruzaléma lidé mysleli, že ta chvíle nastává.

“Na výsostech”: vyzývají se k chvále i andělé v nebi.

Vstupní modlitba

Všemohoucí, věčný Bože,
tys nám poslal svého Syna:
stal se člověkem,
ponížil se a byl poslušný až k smrti kříže;
dej, ať také my za všech okolností konáme tvou vůli,
abychom tvého Syna následovali
a měli účast na jeho vzkříšení.
Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého
žije a kraluje po všechny věky věků.
Amen.

Vstupní modlitba

Všemohoucí, věčný Bože,
tys nám **poslal svého Syna**:
stal se člověkem,
ponížil se a byl **poslušný až k smrti kříže**;
dej, **ať také my za všech okolností konáme tvou vůli**,
abychom tvého Syna následovali
a **měli účast na jeho vzkříšení**.
Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého
žije a kraluje po všechny věky věků.
Amen.

Jako se Pán Ježíš stal
člověkem, byl poslušný až
k smrti, po které vstal z
mrtvých, tak se také my
máme snažit konat Boží
vůli, abychom se zase my
připodobnili ve vzkříšení
Kristu.

1. čtení – Iz 50,4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

1. čtení – Iz 50,4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

Jedná se o takzvaný třetí zpěv Hospodinova služebníka, který přináší prorok Izaiáš. Tento neznámý služebník, není označen jako prorok, ale mluví o svém povolání jako o prorockém: je zde kvůli slovu, pro své poslání trpí, ale nepřestává důvěřovat v Hospodina.

Text zpevu, ve kterém se nápadně opakuje spojení “Pán, Hospodin”, lze rozčlenit do dvou strof.

První hovoří o Božím působení, z něhož vyvěrá jak služebnickovo poslání, tak i jeho věrnost v protivenstvích.

1. čtení – Iz 50,4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

Druhá zdůrazňuje pomoc, kterou Pán poskytuje služebníkovi v jeho sporu s protivníky, zároveň s ujištěním o jeho nevině.

1. čtení – Iz 50,4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří mě bili, jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto jsem dávám své tváři ztvrdnout v křemen a všechny své zuby budu zahanben.

“Každé ráno”: služebník je neustále, den co den, pod vlivem Božího poučení.

“Znaveného” dlouhým očekáváním Boží spásy.

Jeho posláním je těšit. Přitom žije v naslouchání, nedisponuje tedy žádnou zásobou slov, kterých by užíval podle své libosti, nýbrž to, co říká, má od Hospodina. Je učedníkem a zároveň učitelem.

1. čtení – Iz 50,4-7

Služebníka s jeho sluchem i jazykem zcela utváří Hospodin. A služebník mu neklade odpor, což se nedá zcela říci o Mojžíšovi, Jeremiášovi nebo Jonášovi. Občas také musí snášet potupu od svých nepřátel. V obojím se osvědčuje jako člověk v pravém slova smyslu spravedlivý.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. **Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou.** Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v kamen a vím, že nebudu zahanben.

Zaznívá první zmínka o příkořích, kterým je služebník vystaven a která jsou tu seřazena ve stupňující se urážlivosti: bití do zad, rvaní vousů, plivání do tváře. Z proroků asi nejvíce vytrpěl od svých současníků Jeremiáš. Vrcholnou měrou se však předpovědi tohoto verše splnily na Kristu, který ve své smrti vidí dovršení násilí páchaného na prorocích.

1. čtení – Iz 50,4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. **Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.**

Jistota Boží pomoci, konstatovaná v tomto verši (a opakující se v následujících), činí služebnickovu důvěru pevnou jako “křemen”, takže nezná kompromisy a nebojí se protivníků. Žalobci jsou předem odsouzeni ke zkáze, kdežto služebník vyjde z tohoto sporu vítězně.

Mezizpěv – Žl 22,8-9.17-18a.19-20.23-24

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí,
šklebí rty, pokyvují hlavou:
„Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí,
ať ho zachrání, má-li ho rád!“

Obkličuje mě smečka psů,
tlupa zlosynů mě svírá.
Probodli mi ruce i nohy,
spočítat mohu všechny své kosti.

Dělí se o můj oděv,
losují o můj šat.
Ty však, Hospodine, nestůj daleko,
má sílo, pospěš mi na pomoc!

Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu,
uprostřed shromáždění budu tě chválit.
„Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho,
slavte ho, všichni z Jakubova potomstva.

Mezizpěv – Žl 22,8-9.17-18a.19-20.23-24

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí,
šklebí rty, pokyvují hlavou:
„Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí,
ať ho zachrání, má-li ho rád!“

Obkličuje mě smečka psů,
tlupa zlosynů mě svírá.
Probodli mi ruce i nohy,
spočítat mohu všechny své kosti.

Stížnost a modlitba
pronásledovaného nevinného člověka
končí díkyvzdáním za očekávané
vysvobození. Tento žalm je blízký
básni o trpícím služebníkovi z Izaiáše a
Kristus na kříži pronesl jeho začátek
(dnešní žalmovou odpověď)

Dělí se o můj oděv,
losují o můj šat.
Ty však, Hospodine, nestůj daleko,
má sílo, pospěš mi na pomoc!

Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu,
uprostřed shromáždění budu tě chválit.
„Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho,
slavte ho, všichni z Jakubova potomstva.

Mezizpěv – Žl 22,8-9.17-18a.19-20.23-24

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí,
šklebí rty, pokyvují hlavou:
„Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí,
ať ho zachrání, má-li ho rád!“

Obkličuje mě smečka psů,
tlupa zlosynů mě svírá.
Probodli mi ruce i nohy,
spočítat mohu všechny své kosti.

Tento verš je jedním z nejvýraznějších starozákonních proroctví, protože zde žalmista popisuje způsob Mesiášovy smrti napříč tomu, že Židé, tím že zatím nepřišli do styku s římským světem, o kříži jako způsobu popravu nevěděli.

„Kdo se o můj oděv,
posuzují o můj šat.
Ty však, Hospodine, nestůj daleko,
má sílo, pospěš mi na pomoc!“

Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu,
uprostřed shromáždění budu tě chválit.
„Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho,
slavte ho, všichni z Jakubova potomstva.“

Mezizpěv – Žl 22,8-9.17-18a.19-20.23-24

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí,
šklebí rty, pokyvují hlavou:

„Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí,
ať ho zachrání, má-li ho rád!“

Obkličuje mě smečka psů,
tlupa zlosynů mě svírá.

Probodli mi ruce i nohy,
spočítat mohu všechny své kosti.

Dříve, než Mesiáše zbaví života, dělí se o jeho oděv. Nevíme o tom, že by bylo u Izraelitů zvykem rozdělit si jmění odsouzence, nebo že by ho zákon přisoudil katovi. O to víc překvapuje, že se i takováto neobyčejná okolnost vyplňuje při Ježíšově utrpení.

**Dělí se o můj oděv,
losují o můj šat.**

Ty však, Hospodine, nestůj daleko,
má sílo, pospěš mi na pomoc!

Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu,
uprostřed shromáždění budu tě chválit.

„Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho,
slavte ho, všichni z Jakubova potomstva.

Mezizpěv – Žl 22,8-9.17-18a.19-20.23-24

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí,
šklebí rty, pokyvují hlavou:

„Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí,
ať ho zachrání, má-li ho rád!“

Obkličuje mě smečka psů,
tlupa zlosynů mě svírá.

Probodli mi ruce i nohy,
spočítat mohu všechny své kosti.

V druhé části žalmu se bolestné volání mění na poděkování. Mesiáš umírá na kříži, ale je si jistý, že pomoc přijde, záchrana není daleko. Přes husté temnoty nadcházející smrti proniká záře velikonočního rána. To, co nyní hovoří Mesiáš, se týká ovoce jeho vykupitelské smrti, to jsou požehnání, která se rozprostřou nad celým lidstvem.

Dělí se o můj oděv,
losují o můj šat.

Ty však, Hospodine, nebuď daleko,
má sílo, pospěš mi na pomoc!

**Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu,
uprostřed shromáždění budu tě chválit.**

„Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho,
slavte ho, všichni z Jakubova potomstva.

Mezizpěv – Žl 22,8-9.17-18a.19-20.23-24

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí,
šklebí rty, pokyvují hlavou:
„Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí,
ať ho zachrání, má-li ho rád!“

Obkličuje mě smečka psů,
tlupa zlosynů mě svírá.
Probodli mi ruce i nohy,
spočítat mohu všechny své kosti.

“Kdo se bojíte” by se
dalo přeložit také jako
“kdo v něho věříte”.

Dělí se o můj úděl,
losují o můj osud.
Ty však, Hospodine, nestůj daleko,
má sílo, poslouš mi na pomoc!

Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu,
uprostřed shromáždění budu tě chválit.
**„Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho,
slavte ho, všichni z Jakubova potomstva.**

2. čtení – Flp 2,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

2. čtení – Flp 2,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Někteří exegeté se domnívají, že tento hymnus byl v prvotní církvi už používán a svatý Pavel jej převzal již hotový. Jednotlivé strofy hymnu vytyčují různé úseky Kristova tajemství: jeho Božskou preexistenci, ponížení ve vtělení, další ponížení ve smrti, nebeské oslavení, úctu vzdávanou mu vším tvorstvem, Kristovo nové důstojenství. Jde o historického Krista, Boha i člověka v jednotě jeho konkrétní osoby, kterou svatý Pavel nikdy nerozděluje, třebaže rozlišuje různé stavy její existence.

2. čtení – Flp 2,6-11

Nejde tu o rovnost přirozenosti, kterou předpokládá již výrok o “božské přirozenosti” a kterou Kristus nemůže odložit, nýbrž o rovnost v zacházení, v důstojnosti, až jde o její projev anebo o její uznávání: toho všeho by se Ježíš byl mohl domáhat i ve své lidské existenci. Nabízí se zde srovnání s opačným postojem Adamovým.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

2. čtení – Flp 2,6-11

Nejde tu ani tak o fakt vtělení, ale o jeho způsob. Tím, že se Kristus stal člověkem, neodložil svobodně Božskou přirozenost, ale slávu, kterou mu tato přirozenost právem zjednávala, kterou měl ve své preexistenci, a která by se byla měla normálně odrážet na jeho lidství (viz proměnění na hoře Tábor). On se rozhodl, že se jí zřekne, aby ji přijal pouze od Otce jakožto odměnu za svou oběť.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, **ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk**, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšovi jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k sláve Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

“Služebník” je opakem titulu “Pán”. Kristus, jenž se stal člověkem, si zvolil cestu podrobenosti a pokorné poslušnosti. Je pravděpodobné, že svatý Pavel má zde na mysli “trpícího služebníka” z knihy proroka Izaiáše.

Není tedy pouze pravý člověk, nýbrž i člověk “jako ostatní”, který sdílí veškeré slabosti lidské přirozenosti kromě hříchu.

2. čtení – Flp 2,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. **Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno**, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

“Povýšil” ho z mrtvých vstáním a nanebevstoupením. Dílem Boží moci v pravém slova smyslu je právě z mrtvých vstání.

“Nad každé jiné jméno”: zejména nad jména různých kategorií andělů.

Dát jméno znamená udělit reálnou vlastnost. Zde jím je jméno “Pán” v posledním verši, anebo jdeme-li hlouběji, nevyslovitelné Boží jméno, které se v triumfu z mrtvých vstalého Krista vyjadřuje titulem “Pán”.

2. čtení – Flp 2,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na Bohu, protože je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z nás. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, **takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí** a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán

“Pokleknout každé koleno”: zde se svatý Pavel odkazuje na proroka Izaiáše, kde se toto poklekání vztahuje na úctu před Hospodinem.

“Na nebi, na zemi i v podsvětí”: Tyto tři části kosmu zahrnují veškerenstvo. Výraz “v podsvětí” v řečtině doslovně “pod zemí” se podle všeho vztahuje spíš k obyvatelům šeolu, než ke zlým duchům.

2. čtení – Flp 2,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí **a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.**

Je to vyznání víry, které je pro křesťanství velmi podstatné. Titul “Pán” totiž vyjadřuje Božský charakter.

Zpěv před evangeliem – Flp 2,8-9

Kristus byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno.

Kristus se nebál pro naši spásu podstoupit strašná muka smrti na kříži. Co jsme ochotni pro Krista udělat my?

Pašije podle svatého Marka

Na Květnou neděli se tradičně čte evangelijní zpráva o umučení Pána Ježíše, tento rok padla řada na evangelistu Marka, který tuto zprávu zaznamenává ve dvou kapitolách.

Události Ježíšova umučení jsou tak dechberoucí, že si pro tentokrát odpustím komentáře a nechám každého z nás, aby o textech rozjímal sám.

Evangelium – Mk 14,1-15,47 1/11

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka.

Bylo dva dni před velikonocemi a svátky nekvašeného chleba. Velekněží a učitelé Zákona hledali příležitost, jak by se Ježíše lstí zmocnili a jak by ho připravili o život; říkali totiž: „Jenom ne o svátcích, aby nedošlo ke vzbouření lidu.“

Když byl Ježíš v Betánii v domě Šimona Malomocného, přišla k němu při jídle žena s alabastrovou nádobkou drahocenného oleje z pravého nardu, rozlomila nádobku a olej mu vylila na hlavu. Někteří to však těžce nesli a mezi sebou si říkali: „Nač došlo k takovému plýtvání tím olejem? Vždyť se ten olej mohl prodat za víc než tři sta denárů a mohli jsme je dát chudým.“ A zlobili se na ni.

Ježíš však řekl: „Nechte ji! Proč jste na ni zlí? Vykonala na mně dobrý skutek. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky a můžete jim prokazovat dobrodiní, kdykoli chcete, mne však vždycky nemáte. Udělala, co mohla: už napřed moje tělo pomazala k pohřbu. Amen, pravím vám: Všude na celém světě, kde bude hlásáno evangelium, bude se na její památku vypravovat také o tom, co vykonala.“

Jidáš Iškariotský, jeden z Dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradil. Jak to uslyšeli, zaradovali se a slíbili, že mu dají peníze. Hledal tedy vhodnou příležitost, jak by ho zradil.

První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci (Ježíše): „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?“ Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města, a (tam) vás potká člověk, který ponese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: `Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka?' On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátky a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!“ Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka.

Večer přišel Ježíš s Dvanácti. Když byli u stolu a jedli, řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí.“ Zarmoutili se a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já?“ Odpověděl jim: „Jeden z Dvanácti, který si se mnou namáčí v téže míse. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“

Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: „To je má krev, (krev) nové smlouvy, která se prolévá za všechny. Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít v Božím království.“

Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: `Budu bít pastýře, a ovce se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu (na to) řekl: „I kdyby se všichni pohoršili, já ne!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, že ty dnes, této noci, dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Ale on ještě rozhodněji tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Stejně tak mluvili všichni.

Přišli k venkovskému dvorci zvanému Getsemany. Ježíš řekl učedníkům: „Poseďte tady, až se pomodlím.“ A vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Pak se ho zmocnila hrůza a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ Trochu poodešel, padl na zem a modlil se, aby ho, jestliže je to možné, minula ta hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty (chceš).“ Potom se vrátil a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „Šimone, spíš? To jsi nemohl ani jednu hodinu bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ A zas odešel a modlil se stejnými slovy. Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči, takže nevěděli, co by mu odpověděli. Přišel potřetí a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? - Už dost! Přišla ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, pojdme! Hle, je tady můj zrádce.“

Když ještě mluvil, hned se objevil Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním celý houf s meči a kyji, (jak je poslali) velekněží, učitelé Zákona a starší. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho se chopte a obezřetně ho odveďte!“ A když (Jidáš) přišel, hned přistoupil (k Ježíšovi) a řekl: „Mistře“ a políbil ho. Oni pak vztáhli ruce na (Ježíše) a zmocnili se ho. Jeden z okolostojících však vytasil meč, udeřil veleknězova služebníka a ut’al mu ucho. Ježíš jim řekl: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli. Býval jsem den co den u vás v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. Nuže, ať se splní (výroky) Písma!“ Tu ho všichni opustili a utekli. Jeden jinoch šel za ním, měl pouze lněné plátno přehozené přes holé tělo. I toho se chtěli zmocnit, ale on jim nechal plátno v rukou a utekl nahý.

Ježíše odvedli k veleknězi. Tam se shromáždili všichni velekněží, starší a učitelé Zákona. Petr šel zpovzdálí za ním až dovnitř do veleknězova dvora; sedl si mezi služebníky k ohni a ohříval se. Velekněží a celá velerada hledali nějaké svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenacházeli. Mnozí sice proti němu lživě vypovídali, ale jejich výpovědi nebyly shodné. Někteří pak vystoupili a lživě proti němu vypovídali: „My jsme ho slyšeli, jak říkal: Já zbořím tento chrám, udělaný rukama, a ve třech dnech vystavím jiný, rukama neudělaný.“ Ale ani v této věci nebylo jejich svědectví shodné. Tu povstal velekněz, (postavil se) doprostřed a zeptal se Ježíše: „Nic neodpovídáš na to, co tito (lidé) proti tobě vypovídají?“ On však mlčel a vůbec nic neodpověděl. Velekněz se ho znovu zeptal: „Ty jsi Mesiáš, syn Požehnaného?“ Ježíš odpověděl: „Tys (to) řekl. A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a prohlásil: „Nač ještě potřebujeme svědky? (Právě) jste slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Oni všichni prohlásili, že je hoden smrti. Někteří začali na něho plivat, zahalovali mu tvář, tloukli ho pěstmi a říkali mu: „Ukaž, že jsi prorok!“ Také služebníci se do něho pustili a bili ho.

Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z veleknězových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem!“ Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povídáš.“ Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhal. Ta služka tam Petra uviděla a hned zase začala říkat (lidem), kteří tam stáli: „To je jeden z nich.“ Ale on opět zapíral. Za chvíli zase řekli Petrovi ti, kteří tam stáli: „Opravdu, patříš k nim, vždyť jsi přece Galilejec.“ On se však začal zaklínat a přísahat. „Neznám toho člověka, o kterém mluvíte!“ A hned zakokrhal kohout podruhé. Tu si Petr vzpomněl na slovo, které mu Ježíš řekl: „Než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A propukl v pláč.

Hned zrána velekněží se staršími a učiteli Zákona, to je celá velerada, vynesli rozhodnutí, dali Ježíše v poutech odvést a vydali ho Pilátovi. Pilát se ho otázal: „Ty jsi židovský král?“ On mu odpověděl: „Ty (to) říkáš.“ Velekněží proti němu přednesli mnoho žalob. Pilát se ho znovu zeptal: „Nic neodpovídáš? Hleď, co všechno na tebe žalují!“ Ježíš však už vůbec nic neodpověděl, až se Pilát divil. O svátcích jim (vladař) propouštíval vězně, o kterého požádali. Právě byl ve vězení jistý Barabáš ještě s jinými vzbouřenci, protože se při vzpouře dopustili vraždy. Lid přišel nahoru a začal Piláta prosit o to, co pro ně vždycky dělával. Pilát jim na to řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ Věděl totiž, že ho velekněží vydali z nenávisti. Velekněží však poštváli lid, ať jim raději propustí Barabáše. Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám udělat s tím, kterému říkáte židovský král?“ Oni začali křičet: „Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižuj ho!“ Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.

Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četou. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Buď zdrav, židovský králi!“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali.

Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem – otce Alexandrova a Rufova – přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka.

Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis: „Židovský král“. Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici.

Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i velekněží a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni.

Když bylo dvanáct hodin, nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“, to je v překladu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáše!“ Jeden z nich odběhl, namočil houbu do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít; říkal přitom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde sejmut!“ Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled.

Chvilé tiché modlitby v kleče.

Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí také přihlížely (některé) ženy, mezi nimi Marie Magdalská, Marie, matka Jakuba Mladšího i Josefa, a Salome. Ty ho následovaly a sloužily mu už tehdy, když působil v Galileji – i mnoho jiných, které spolu s ním přišly do Jeruzaléma.

Mezitím už nastal večer. Protože byl den příprav před sobotním svátkem, přišel vážený člen velerady Josef z Arimatie, který sám také očekával Boží království, a odvážně šel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pilát se podivil, že by už zemřel. Dal si proto zavolat setníka a ptal se ho, zdali je už mrtev. Když mu to setník potvrdil, daroval Josefovi mrtvé tělo. Ten koupil lněné plátno, sňal tělo, zavinul ho do plátna a uložil do hrobky, která byla vytesaná ve skále, a před vchod do hrobky přivalil kámen. Marie Magdalská a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl (Ježíš) položen.

Duchovní svaté přijímání (Kancionál č. 042)

Pane Ježíši Kriste,
věřím, že jsi pravdivě a skutečně v Nejsvětější svátosti přítomen jako Bůh a člověk.
Věřím, že mě miluješ.
Také já tebe chci dokonale milovat, ale co mohu, Pane, bez tebe?
Ty jsi, Bože, má síla. Toužím po tobě.
A protože tě právě nyní nepřijímám v oltářní svátosti,
prosím, přijď ke mně aspoň duchovně a učiň si u mě příbytek.
Pane, zůstaň se mnou a nedopusť, abych se od tebe odloučil.

Přeji požehnaný Svatý týden!

Použité komentáře a modlitby:

- Kancionál
- La Bibbia di Navarra
- Jeruzalémská bible
- La Bibbia: Via, verità e vita (CEI)
- Sväté Písmo (SSV)
- Nový zákon - Český liturgický překlad
- Malý komentář k žalmům (CMBF Litoměřice)
- Izaiáš - překlad s poznámkami doc. Josefa Hřebíka (ČBS)
- sv. Josemaría Escrivá, Jít s Kristem (Zvon)